

1935 aug 7 910.2
8 P.H.

Idegenforgalmi történetek.

Amióta az általános világjárás divatbajöttével Budapest is belekerült a népek országutjába, az itt megforduló idegenek révén nem egy fantasztikus történetet hallottam azoktól az ismerőseimtől, vagy jóbarátaimtól, akiket elfoglaltságuk visz napról-napra az idesereglő sokféle és fajta idegen közé és akiknek szavahihetőségében nem kell kételkednem.

Az első történet fölé címül azt írhatnám „A tamáskodó franciák“. Ezt egy idegenvezető mesélte. Az idegenvezető magas, elegáns uriember, valamikor a Monarchia egyik előkelő lovasezredének tisztje volt. Egy alkalommal jelentős számú francia csoport érkezett hozzánk, amelynek vezetésével őt bízták meg.

Az általános európai utazási lázra igen jellemzőnek tartom ezt a tünetet, hogy a Grande Nation hiresen takarékos kispolgárai, akik évtizedeken keresztül nagyjaikkal együtt büszkén hangoztatták, hogy: „Nekünk, franciáknak nem kell külföldre utaznunk! Minek? A mi országunkban minden megtalálható, amit másoknak külföldön kell megkeresniök, Franciaországnak vannak magas hegyei, szabad tengerei, árnyas erdejei, az örök tavasz és az örök hó birodalma szintugy megtalálható benne, mint valamennyi emberi bajra gyógyulást hozó források és fürdők“. Így zengték ezelőtt a franciák hazájuknak nem minden alap nélkül dicséretét. Ezért tehát, mint mondtam, korunk jele, hogy benyultak fiókszekrények legrejtettebb zugába, kivették a megtakarított frankokat és eljöttek világot látni.

Természetes, hogy Budapest szépségét nem győzték eleget dicsérni, de ha már ilyen messze eljöttek és ennyi pénzt kiadtak, hát nemcsak országunk fővárosát, hanem a híres magyar vidéket és a népünket is látni akarták. Az idegenvezető örömmel ajánlotta a mezőkövesdi kirándulást.

Mezőkövesden a franciák eleinte a csodálkozás és az elragadtatás hangos jeleivel fogadták a vasárnapi mise után a templomból egymásután szemlesütve kilépő szebbnél-szebb leányokat, asszonyokat és szép szál legényeket. Minél többet láttak azonban és minél jobban megnézték a pompázatos ruházataikat, a himzéseket, cifraságokat és ragyogókat, annál élénkebben csóválták a fejüket s annál jobban hüvösödött el lelkesedésük. Az idegenvezető észre vette ezt, de semmiképen sem tudta okát találni a dolognak. Csak néhány nappal később értette meg, amikor a francia kirándulócsoporthoz vezetője panaszos levelet intézett az utazási irodához. Ebben a levélben a jó francia világjáró méltatlankodva tiltakozott, társai nevében is, az ellen, hogy őket holmi idegenforgalmi trükkökkel rá akarják szedni. Ne mutassanak nekik egy csomó válogatott szép embert, fantasztikus drága jelmezekbe öltözötten, mondván, hogy ezek magyar parasztok népviseletükben, mert bár ők Párizsban, meg Lyonban, meg Lille-ben élnek, azért ők láttak már parasztokat és tudják, hogy ilyen parasztok és ilyen népviselet nincs!

Az idegenvezető alig tudta őket arról meggyőzni, hogy amit látnak, az nem maskarádé!

Eddig az egyik történet. A másiknak címe: **Vannak még boldog emberek.** Mesélője előkelő, szép, fiatal leány, aki a változott viszonyok következtében egy forgalmas, mondhatnám idegenforgalmas helyen lévő elegáns iparművészeti boltban kínálja a szegeci papucsot, a csárdaüveget, a halasi csipkét és a herendi porcellánt az idegeneknek.

Egyszer egy idős hölgy vásárolt nála. Magyarruhás babát, csángóhímzésű gyermekruháskával vett az unokájának. Vásárlás befejeztével meglátott az egyik asztalon egy trianoni levelezőlapot, olyat, amelyen, ha az oldalán kiálló fogaskerekeket elfordítják, leválnak az elszakított részek az ezeréves egészről s marad borzalmas megcsonkítottságában a trianoni Magyarország. Az öreg hölgy kezébe vette a lapot. Nézte, nézte, majd megkérdezte, mit jelent mindez. A fiatal leány, a nagy gyakorlattal bírók szabatosságával és még nagyobb hazafias lelkesedéssel magyarázta el szomorú helyzetünket az idegen dámának, mondván, hogy mindezt a trianoni békének köszönhetjük.

— Trianoni béke? — csodálkozott a hölgy. — Mikor volt az?

— A világháboru befejezése után — hazgott a felelet.

— Háboru! Világháboru? — ismételte elképedve, majd lornyonját a magyarázóra emelve megkérdezte: — Mikor volt maguknak világháborujuk? . . .

Most már a fiatal leányon volt a sor, hogy elképedjen. Nem hitt önmagának, hogy ma még élhet valaki Európában, akinek életéből ez a négy rettenetes esztendő kiesett, olyannyira, hogy még nem is tud róla.

Kérdésére a hölgy elmondta, hogy svájci és Zürichben él 67 éve, de a mai napig nem hallott arról, hogy a földön négy éven át egymást keresztül-kaszabolták a népek.

Ime, tehát még vannak boldog emberek és ime, ahhoz, hogy valaki fantasztikusan hihetetlen történeteket tudjon elmondani, ma már nem kell okvetlen messzejötnök lenni.